

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/142/2019
Identifikačné číslo spisu: 5311211306
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5311211306.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. B., bývajúcej v Č., X. XXXX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Ščuryom, advokátom v Čadci, Mierová 1725, proti žalovanému L. D., bývajúcemu v Č., X. XXXX, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária VARMUS s. r. o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, IČO: 36 863 203, v mene a na účet ktorej koná JUDr. Jozef Vármus, PhD., konateľ a advokát, o priznanie náhrady za užívanie rodinného domu, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/105/2011, o dovolaniach žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2018 sp. zn. 10Co/39/2018, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a.

Stranám sporu náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. augusta 2017 č. k. 16C/105/2011-327 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.905,05 € spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 28. februára 2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku návrh zamietol (II. výrok) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87 % trov konania (III. výrok). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému zaplatenia náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu na rodinnom dome za špecifikované obdobie vo výške 3.908,78 € spolu s príslušenstvom. V danej veci nemal zo strany žalovaného preukázané, že by spoluvlastnícky podiel žalobkyne užíval na základe vzájomnej dohody so žalobkyňou bezodplatne alebo na základe nájomnej zmluvy. Žalovaný taktiež súdu nepreukázal, že by žalobkyni umožnil spornú nehnuteľnosť v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu užívať, hoci sa jeho užívania dožadovala. Dôvodil, že žalobkyňa svoj spoluvlastnícky podiel nemohla v rozhodnej dobe užívať, nakoľko jej v tom žalovaný bránil. Z vykonaného dokazovania tak vyplynulo, že žalovaný spornú nehnuteľnosť využíval nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, za ktoré užívanie prináleží žalobkyni peňažná náhrada vo výške určenej znalcom v znaleckom posudku. V časti týkajúcej sa sumy 3,73 € žalobu zamietol. Žalovaný si počas konania uplatnil voči žalobkyni vzájomnú pohľadávku z roku 2005 za náter strechy vo výške 320,15 €, o ktorú sumu sa mala žalobkyňa bezdôvodne obohatiť

podľa § 454 Občianskeho zákonníka, keďže ako podielová spoluvlastníčka dotknutej nehnuteľnosti bola povinná podieľať sa na nákladoch nevyhnutných na jej údržbu. Na námietku premlčania vznesenú žalobkyňou súd skúmal, či v dobe splatnosti nebola pohľadávka žalovaného voči pohľadávke žalobkyne premlčaná. Dospel k záveru, že žalovaný právo na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnil počas plynutia dvojiročnej (subjektívnej) premlčacej doby a ani počas plynutia trojiročnej (objektívnej) premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a teda jeho nárok je premlčaný bez ohľadu na to, kedy nastala splatnosť tejto pohľadávky. S poukazom na § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak nebolo možné túto premlčanú pohľadávku žalovaného započítať. Návrh žalovaného na doplnenie znaleckého dokazovania o určenie, aká je hodnota nákladov na údržbu rodinného domu zamietol z dôvodu, že žalovaný tieto náklady skutkovo a matematicky neuplatnil tak, aby mohli tvoriť predmet konania. Zdôraznil, že znalecké dokazovanie neslúži na to, aby znalec namiesto žalovaného vytváral skutkový stav a poukázal na skutočnosť, že investície vložené z jeho strany do dotknutej nehnuteľnosti už boli predmetom sporu vedenom pod sp. zn. 14C/94/2010, v ktorom došlo medzi žalovaným a žalobkyňou k dohode. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V posudzovanej veci záviselo rozhodnutie o výške plnenia od znaleckého posudku, na základe ktorého vznikol žalobkyňi nárok na priznanie náhrady vo výške 4.171,64 €. V dôsledku uplatnenia námietky premlčania zo strany žalovaného vzala žalobkyňa návrh v časti zaplatenia sumy 262,80 € vrátane úrokov z omeškania z tejto sumy späť, t. j. v tejto časti bol v konaní úspešný žalovaný. Na základe uvedeného uzavrel, že žalobkyňa bola v spore úspešná v rozsahu 93,5 %, žalovaný v rozsahu 6,5 %, a tak čistý úspech žalobkyne predstavuje 87 %.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. novembra 2018 sp. zn. 10Co/39/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 3.905,05 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 28. februára 2012 do zaplatenia a zmenil vo výroku o náhrade trov (dovtedajšieho) konania tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu nárok. Rozsudok súdu prvej inštancie zostal nedotknutý vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku. Žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k veci samej nepovažoval za dôvodné. V predmetnom konaní bolo nepochybné, že žalovaný v rozhodnom období výlučne sám užíval rodinný dom v podielovom spoluvlastníctve strán sporu. Zdôraznil, že tento spor súvisí s konaním o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva strán k dotknutej nehnuteľnosti vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14C/94/2010, t. j. nemožno tvrdiť, že žalobkyňa preferuje uplatňovanie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným pred odstránením stavu právnej neistoty. V nadväznosti na vykonané dokazovanie skonštatoval, že v prejednávanej veci žalovaný vedome koná spôsobom, ktorým úplne vylučuje druhého spoluvlastníka z užívania predmetu spoluvlastníctva, pričom jeho konanie dosahuje hranicu fyzickej uzurpácie spoločnej veci. Námietku premlčania vzájomnej pohľadávky žalovaného vznesenú protistranou označil za dôvodnú, keďže najneskôr 1. júla 2007 došlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty. Za správne považoval aj zamietnutie návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania, keďže ten ani na opakované výzvy súdu nedokázal konkrétne vymedziť, aké skutočnosti majú byť predmetom znaleckého dokazovania. Záverom dodal, že udržiavanie nehnuteľnosti, ktorú žalovaný dlhodobo sám užíva výlučne pre vlastné potreby, je logické. Zároveň však jej neustálym intenzívnym užívaním, resp. opotrebovávaním zo strany žalovaného sa aj priebežne znehodnocuje. S výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania sa ale nestotožnil. Uviedol, že späťvzatie žaloby v priebehu konania nebolo dôsledkom toho, že výška nároku závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého dokazovania, ale bolo podmienené skutkovo, resp. právne neprímeraným uplatňovaním pôvodného nároku. V tejto časti pričítal zavinenie na zastavení konania žalobkyňi. Prihliadol i na špecifiká prejednávanej veci vyplývajúce zo skutočnosti, že ide o spor vo svojej podstate odvodený od konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sporových strán. Pri vyhodnotení výsledku konania v týchto prípadoch nepovažoval za správne vychádzať iba z „jednoduchého pomerovania“ uplatňovanej a priznanej výšky nároku. Nemohol opomenúť ani to, že žalovaný v celom rozsahu popieral samotnú opodstatnenosť nároku. Vychádzajúc z princípu spravodlivého usporiadania vzťahov strán sporu zmenil rozhodnutie o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu (§ 255 ods. 2 CSP čiastočne v spojení s § 257 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podstatou dovolacej argumentácie žalovaného bolo, že súdy nižších inštancií sa vôbec nezaoberali právnou otázkou nutnosti zohľadnenia ním vynaložených nákladov na údržbu a opravu spornej nehnuteľnosti. Tieto náklady mali byť podľa jeho názoru odpočítané od náhrady, ktorú by bol prípadne povinný zaplatiť žalobkyni za užívanie jej podielu na nehnuteľnosti. Namietal, že v tomto smere súdy nevykonali žiadne dokazovanie. Poukázal na § 137 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je žalobkyňa povinná primerane sa podieľať na nákladoch vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k veci. V kontexte uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť.

5. Proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Otázkou zásadného právneho významu formulovala nasledovne: „Použije sa zásada úspechu aj v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku, pomerom úspechu alebo neúspechu vo veci alebo musí súd vychádzať z tohto, že žalobcovi bude priznaná náhrada trov konania zo súdom prisúdenej sumy, avšak v plnej výške?“. Namietala, že odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania nesprávne, pretože pri posudzovaní procesného úspechu, resp. neúspechu strany v spore vychádzal z aplikačnej praxe podľa Občianskeho súdneho poriadku (§ 142 ods. 1, 2, 3 O. s. p.) a nepoužil § 255 CSP. V tejto súvislosti v dovolaní citovala pasáže z komentára k CSP (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016) a poukázala na rozhodovaciu prax krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/47/2014). Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaný považoval rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania za správne, a preto navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť ako neprípustné.

7. Čo sa týka návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, tak Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie (§ 444 ods. 1 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) obe strany sporu zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolania treba odmietnuť.

9. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo kvade uvedenej

v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

15. Ako prvý uplatnil žalovaný v dovolaní dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. Žalovaný tvrdil, že súdy nižších inštancií sa vôbec nezaoberali otázkou ním vynaložených nákladov na opravu a údržbu nehnuteľnosti, a tak vec nesprávne právne posúdili. Podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu však nesprávne právne posúdenie veci neznemožňuje strane civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia a nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017).

17. Námietku žalovaného, že súdy nevykonali žiadne dokazovanie za účelom zohľadnenia ním vynaložených nákladov na opravu a údržbu nehnuteľnosti, vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. Ako vysvetlil súd prvej inštancie (bod 76. odôvodnenia), žalovaný tieto náklady skutkovo a matematicky neuplatnil tak, aby mohli tvoriť predmet sporu. Na tomto závere zotrval aj odvolací súd (bod 21. odôvodnenia). Uvedeným postupom preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. S poukazom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Žalovaný zároveň uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom jeho odôvodnenie bolo v podstate totožné s odôvodnením dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP. Aj na tomto mieste namietal, že súdy nižších inštancií opomenuli zohľadniť náklady vynaložené žalovaným na opravu a údržbu dotknutej nehnuteľnosti a nevzali do úvahy povinnosť žalobkyne primerane sa podieľať na nákladoch vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k veci, ktorá pre ňu vyplýva z § 137 Občianskeho zákonníka.

20. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej

otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 432 až § 435 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a dovolací súd zároveň ešte túto právnu otázku neriešil. V predmetnom spore záviselo rozhodnutie súdu predovšetkým na posúdení otázky, či žalovaný v rozhodnom čase užíval nehnuteľnosť patriacu do podielového spoluvlastníctva výlučne sám a či bránil žalobkyni užívať jej spoluvlastnícky podiel na tejto nehnuteľnosti. V nadväznosti na uvedené bolo následne potrebné ustáliť výšku náhrady za jeho užívanie žalovaným. V tomto smere súd prvej inštancie vykonal aj rozsiahle dokazovanie. V konaní sa ďalej podrobne vysporiadal aj s kompenzačnou námietkou vznesenou žalovaným (pohľadávka z roku 2005 za náter strechy vo výške 320,15 €), pričom dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka je premlčaná a nemožno ju započítať. Ďalšími, nijako nešpecifikovanými a presne nevyčíslenými nárokmi žalovaného sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko tieto neboli predmetom sporu. Nastolenú právnu otázku o nevyhnutnosti zohľadnenia vynaložených nutných nákladov na údržbu a opravu nehnuteľnosti žalovaným súdy nižších inštancií neriešili, preto v tomto prípade žalovaný v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolenia argumentácia žalovaného nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

23. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až 435 CSP. Dovolenia súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

24. Žalobkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu zmeňujúceho výroku o trovách konania s tým, že prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. namietala nesprávne právne posúdenie jej nároku na náhradu trov konania odvolacím súdom. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania, i keď je obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia.

25. Ako už bolo uvedené vyššie, v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, no v zmysle odseku 2 predmetného ustanovenia v týchto prípadoch dovolanie nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.

26. Podľa § 357 písm. m/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na

náhradu trov konania.

27. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania, ktorú žalobkyňa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP (obdobne napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, 5Cdo/114/2020, 7Cdo/125/2020).

28. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu ich náhradu nepriznal, pretože obe strany v procesnej pozícii dovolateľa nemali v dovolacom konaní úspech.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok